सर्गः ८ ध्रुवमस्मि शठः शुचिस्मिते विदितः कैतववत्सल स्तव। परलोकमसन्निवृत्तये यदनापृच्छ्यगतासि मामितः ॥ ५० ॥ दयितांयदि तावदन्वगाद्विनिवृत्तं किमिदं तया विना। सहतां हतजीवितं मम प्रव लामात्मकृतेन वेदनां ॥ ५१ ॥ सुरतश्रमवा रिविन्दवो नहि तावद्विरमन्तिते मुखे। कथमस्तमि तास्यहोवत धिगिमां देहवतामसारतां ॥ ५२ ॥

ध्रुवमिति। हे शुचि शुक्लं स्मितं हास्यं यस्यास्तत्संबुद्धौ तव अहं शठो गूढविप्रियकारी कैतवेन कपटेन वत्सलोनुरक्तो विदितो ज्ञातोस्मियद्यस्मान्मामनापृच्छ्यअपृष्ट्वा इतोस्माल्लोकात् असंनिवृत्तये अपुनरागमनाय परलोकं गतासि ॥ ५० ॥ दयितामिति। इदंमम हतं निन्दितं जीवितं तावत्प्रथमं यदि दयितां प्रियामन्वगादनुगतं तया प्रियया विना किं° किमर्थं विनिवृत्तमनुगमनं युक्तमित्यर्थः अतएवात्मनः स्वस्य कृतेन कर्म्मणा निवृत्तिरूपेण प्रकृष्टवलांवेदनां पीडां सहताम् ॥ ५१ ॥ सुरतेति। हे प्रियेतावत् प्रथमं वाक्यालङ्कारे वा ते तव मुखे सुरतस्य मैथुनस्यश्रमेण येवारिणो जलस्य स्वेदस्य विन्दवस्तेहि निश्चये न विरमन्ति शाम्यन्ति त्वं कथंकेन प्रकारेण अस्तं नाशङ्कता प्राप्तासि अहोआश्चर्य्ये वत खेदे देहवतां शरीरिणा मिमामसारतां सारहीनतां धिक् सा निन्द्येत्यर्थः ॥ ५२ ॥